

[Arbejdsministeren.]

ring af unge, som ungdomsloven frembyder, og har herved lagt vægt på, at uddannelseslovens hele opbygning og administration kun tager sigte på det rent erhvervsuddannende for voksne arbejdere med arbejdsmæssig erfaring.

Udvalget peger dels på de unge, som har forladt skolen tidligt, og som uden støtte i en senere erhvervmæssig uddannelse har svært ved at vinde en fastere tilknytning til et erhverv, dels på den gruppe af unge, der på grund af personlige og sociale vanskeligheder og svag skolemæssig og uddannelsesmæssig baggrund klarer sig dårligt på arbejdsmarkedet selv under gode beskæftigelseskonjunkturer.

Jeg tillader mig at henvise til udvalgets indstilling med hensyn til de enkelte forslag til en forbedring af mulighederne for at imødekomme behovet i samarbejde med nogle af de større specialarbejderskoler.

Et mindretal — der i øvrigt er enig med flertallet — mener, at ungdomsloven bør ophæves, og at disse ungdomsforanstaltninger fremtidig bør have hjemmel i et særligt kapitel i loven om erhvervmæssig uddannelse af ikke-faglærte.

Regeringen er enig med udvalget i de anførte betragtninger om behovet for at videreføre og omlægge lovens uddannelses- og stabiliseringsforanstaltninger i nær sammenhæng med uddannelsesordningen for voksne ikke-faglærte. Regeringen er ligeledes enig med udvalgets flertal i, at det vil være hensigtsmæssigt at søge udvalgets forslag om et sådant samarbejde afklaret, inden man skrider til en revision af loven. Man vil i den forbindelse tage spørgsmålet op om henlæggelse af administrationen af statens arbejdstekniske ungdomsskoler til uddannelsesrådet for ikke-faglærte arbejdere.

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om universiteternes udbygning.

Folketinget har i samlingen 1965-66 og 1966-67 haft anledning til at beskæftige sig med problemer vedrørende universitetsudbygningen i forbindelse med lovforslagene om universitetscentre. Disse lovforslag blev imidlertid ikke færdigbehandlede, bl. a.

fordi man afventede fremkomsten af skitsen for udbygningen af de højere uddannelser i tiden indtil 1980. Planskitsen, som blev offentliggjort i juni 1967, er det første forsøg på at foretage en bred og sammenhængende vurdering af de mange problemer, som rejser sig i forbindelse med udbygningen ikke blot af vore universiteter, men de højere uddannelsesinstitutioner i det hele taget.

Alle de spørgsmål, der knytter sig hertil, vedrører ikke blot fremskaffelse af lokaler og lærerkræfter, hvad der i sig selv er en vældig udfordring, men vedrører også reformer af uddannelsernes indhold og opbygning, således at det er nødvendigt at anskue de højere uddannelser under en bredere synsvinkel, end vi traditionelt er vant til. Planskitsen rejser alle disse problemer og peger på en række muligheder, men de endelige løsninger forudsætter institutionernes aktive medvirken, og undervisningsministeriet har derfor anmodet institutionerne om at tage disse problemer op på basis af planskitsen og snarest fremkomme med konkrete indstillinger om disse spørgsmål.

Der rejser sig her et vigtigt spørgsmål i den generelle målsætning: skal man udbygge med henblik på at sikre alle egnede adgang til en højere uddannelse efter lyst og evner, eller skal man planlægge efter samfundets behov?

Over for den sidste løsning står den kendsgerning, at udviklingen går så hurtigt, at ingen i dag kender samfundets behov om bare 10 eller 20 år, og allerede af den grund er det farligt helt at basere sig herpå. Det har hidtil været en anerkendt målsætning, at lyst og evner må være afgørende. Og det bør det stadig blive. Men forsigtige skøn over samfundets udvikling og behov må naturligvis indgå i vejlednings- og rådgivningsarbejdet ved valg af uddannelse. I øvrigt viser det sig, at de unges studievalg hurtigt påvirkes af tendenser i „markedsudviklingen“. Det centrale må derfor være fleksibilitet i uddannelsessystemet også på de højere niveauer, og denne fleksibilitet må kombineres med udstrakte muligheder for videre- og efteruddannelse. Det er en udvikling, som ikke bare er et dansk fænomen. Man møder de samme tendenser i praktisk talt alle lande. Diskussionerne står ikke, om man skal fremme en sådan udvikling, men derimod